Súd:	Okresný súd Lučenec
Spisová značka:	8C/97/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6614209492
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Magdaléna Balážová
ECLI:	ECLI:SK:OSLC:2014:6614209492.5

Uznesenie

Okresný súd Lučenec v právnej veci navrhovateľa Slovak Telecom, a.s. so sídlom Ul. Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpeného JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom, Ul. J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín proti odporcovi J. N.N., V. XX.X.XXXX, B. P. K., C.. D.. Q.D. XXXX/X, štátnemu občanovi SR o návrhu odporcu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 5Ro/315/2010 takto

r o z h o d o l :

návrh odporcu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Lučenec sp.zn. 5Ro/315/2010 z a m i e t a .

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 471,80 Eur k rukám JUDr. Petra Škerlíka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 18.06.2014 doručil odporca súdu návrh na obnovu konania Okresného súdu Lučenec sp.zn. 5Ro/315/2010. Súčasne žiadal, aby súd nariadil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu a po povolení obnovy konania žiadal, aby súd žalobu sčasti zaplatenia sumy 580,89 Eur s prísl. zamietol. Po výzve súdu na odstránenie vád návrhu uznesením č.k. 8C/97/2014-38 zo dňa 22.10.2014, odporca doplnil pôvodný návrh písomne 29.10.2014.

Návrh na obnovu konania podal podľa § 228 ods. 1 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) aj z dôvodu, že v súčasnosti je voči nemu vedená exekúcia súdnou exekútorkou JUDr. Evou Ondrejkovou, so sídlom Turčianska 50, Bratislava na základe exekučného titulu Platobného rozkazu Okresného súdu Lučenec č.k. 5Ro/315/2010-40 zo dňa 24.06.2010. V návrhu tvrdil, že konajúci súd nepostupoval v súlade s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora, keď rozhodol platobným rozkazom a neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky v žalobnom návrhu. Súčasne poukázal na súdu už známu judikatúru rozsudkov Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Gruppo Editorial SA, ale aj C-618/10 Banco Espan~ol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino. Odporca v návrhu priznal, že v čase uzatvorenia zmluvy o pripojení zo dňa 05.06.2004 a jej dodatku zo dňa 09.06.2005 bol držiteľom živnostenského oprávnenia, ale tvrdil, že pri uzatváraní uvedených zmlúv nekonal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, v danej oblasti nepodnikal, služby používal pre osobnú potrebu. Živnostenským oprávnením disponoval len z dôvodu žiadosti jeho vtedajšieho zamestnávateľa. Tvrdil, že sa na neho pri právnom posúdení malo hľadieť ako na spotrebiteľa a poskytnúť mu ochrana podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa všetko v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o pripojení. Súčasne poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo/7/2011 zo dňa 20.10.2011 podľa ktorého: „Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa konštatoval, že žalobca má v predmetnom spore aktívnu vecnú legitimáciu, keďže Dodatok

k zmluve o pripojení uzatvoril so žalovaným ako fyzická osoba podnikajúca na základe iného než podnikateľského oprávnenia (zákona o advokácii č. 586/2003 Z.z.) podľa osobitných predpisov, pričom predmetným mobilný telefón, ako aj služby o pripojení používa pre svoju vlastnú spotrebu, keďže dodatok k zmluve o pripojení a kúpe mobilného telefónu sa netýkali jeho podnikateľskej činnosti. To znamená, že žalobca nepodnikal v oblasti predaja mobilných (akciových) telefónov a ani neposkytuje služby mobilného operátora (str. 11 ods. 2 odôvodnenia rozsudku)". Z uvedeného vyvodzoval, že fyzická osoba - podnikateľ, ak nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, je slovenským právnym poriadkom uznaná za spotrebiteľa a dopadá na ňu aj predmetná ochrana.

Návrh na obnovu konania odporca podal v zmysle ust. § 230 ods. 2 písm. e) O.s.p. tvrdiac, že došlo k značnému porušeniu zákona v dôsledku nesúladu prvotného rozhodnutia o veci s judikatúrou Európskeho súdneho dvora. Platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec č.k. 5Ro/315/2010-40 zo dňa 24.06.2010 považoval za vydaný v rozpore s niekoľkými rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora a preto návrh na obnovu konania podal pri zachovaní zákonom požadovanej lehoty.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k návrhu považoval za zásadnú otázku posúdenie toho, či odporca bol alebo nebol spotrebiteľom v čase uzatvorenia zmluvy o pripojení. Predovšetkým poukázal na to, že vstupom SR do Európskej únie (ďalej len „EÚ") sa právo EÚ stalo nadradeným a má prednosť pred právnym poriadkom SR. Obsah každej zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné posudzovať aj z pohľadu noriem EÚ. Podľa nich však je možné za spotrebiteľa považovať výlučne fyzickú osobu, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej, obchodnej alebo profesijnej činnosti. Že je tomu tak, vyplýva aj zo smernice, na ktorú sa odvoláva aj odporca, a to Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá definuje, že spotrebiteľom je „akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu".

Navrhovateľ súhlasil s tvrdením odporcu v návrhu na obnovu konania, že z hľadiska právneho poriadku SR bolo v minulosti niekedy posúdenie toho kto je alebo nie je podnikateľom problémom. Stalo sa tak z dôvodu duálnej definície spotrebiteľa v právnom poriadku SR, ktorá bola spôsobená nedôsledným transponovaním smernice EÚ. Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. (ďalej len „ZOS") totiž v § 2 definoval spotrebiteľa tak, že na účely ZOS je „a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy1) nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti2), zamestnania alebo povolania.2a)". (Do 30.04.2014 ZOS dokonca umožňoval posudzovať ako spotrebiteľa aj právnickú osobu). Predmetné ustanovenie odkazuje aj na normu - § 52 ods. 4 OZ, ktorú podľa názoru navrhovateľa treba považovať za rozhodujúcu najmä preto, že korešponduje s definíciami a fikciou smerníc EÚ pojednávajúcich o spotrebiteľovi a jeho ochrane. Navyše, aj podľa čl. 15 Nariadenia Rady ES 44/2011 o právomoci a o uznávaní a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach („Nariadenie Brusel I") je spotrebiteľom osoba, ktorá uzatvára zmluvu na účel, ktorý sa netýka jej profesionálnej činnosti, alebo podnikateľskej činnosti, čo väčšina interpretov chápe tak, že spotrebiteľom je len fyzická osoba uzatvárajúca zmluvu ako nepodnikateľ (pri jej uzatváraní preukazuje totožnosť len občianskym preukazom, nie živnostenským či iným oprávnením, ako to urobil odporca). Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na dlhoročnú rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ, ktorý napr. v rozsudku C-541/1999 uviedol, že Pojem „Spotrebiteľ" tak, ako je definovaný v čl. 2 písm. b) Smernice Rady 93/13/ EHS z 05.04.1993 sa má vykladať tak, že sa výlučne týka len fyzických osôb. Obdobne to vyplýva i z ďalších rozhodnutí napr. vo veciach C-89/91, C-169/95, C-461/01 či C-464/01. V tejto súvislosti odkázal aj na článok a aplikáciu v českom práve. Aj podľa českého práva (plne súladného s právom EÚ) je spotrebiteľom výlučne fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania.

Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že okrem súkromnoprávnej úpravy v Občianskom zákonníku do 30.04.2014 existoval aj dualizmus samotnej verejnoprávnej úpravy v našom právnom poriadku. Na rozdiel od ZOS, Zák. č. 161/2011 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri poskytovaní niektorých služieb cestovného ruchu... stanovoval, že sa rozumie na jeho účely „spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje a používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti". V dôvodovej správe k tomuto ustanoveniu sa pritom píše, že: ... „Spotrebiteľom" je výlučne fyzická osoba, ktorá nakupuje a používa služby pre svoju potrebu, alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti.

Táto definícia odzrkadľuje súčasnú situáciu v právnom poriadku Slovenskej republiky a zároveň reaguje na požiadavku smernice, aby spotrebiteľom bola iba fyzická osoba.“

Navrhovateľ, tiež tvrdil, že citované ust. § 2 ZOS v znení ku dňu 30.04.2014 ktorého znenie spôsobovalo značné výkladové problémy najmä v tej časti, že nakupované výrobky alebo používanie služieb pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti môže využívať spotrebiteľ fyzická alebo právnická osoba. Preto sa stáva problémom ako vyhodnotiť, či fyzická osoba koná pri uzatváraní a plnení alebo nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti (myslí sa tým uzavretie zmluvy o pripojení). Poukázal na to, že mobilný telefón si môže kúpiť a zriadiť príslušnú službu každá fyzická osoba (aj keď je držiteľom živnostenského oprávnenia) ako nepodnikateľ (po predložení občianskeho preukazu). Predávajúci sa vôbec nemusí dozvedieť, že kupujúci je živnostníkom. Ak, ale zmluvu niekto uzatvára ako podnikateľský subjekt (spravidla je označený IČO-m a nie dátumom narodenia a doloží k tomu živnostenské oprávnenie) tak ako to učinil odporca, spravidla tak koná vtedy, ak si výdavky súvisiace s obstaraním telefónu a jeho používaním hodlá odpočítavať zo základu dane. Ak by si kúpil niekto telefón a zriadil službu ako nepodnikateľ, mal by problém správcovi dane dokazovať, že ho používal na vykonávanie svojej podnikateľskej činnosti. Ak si ho ale kúpi podnikateľ - živnostník (nevedel si predstaviť podnikať bez možnosti operatívneho riešenia vecí za pomoci mobilnej komunikácie), problém s dokazovaním pri daňovej kontrole by určite taký subjekt nemal. Pritom ho fakticky mohol používať čiastočne aj pre osobnú potrebu, ale v tom prípade by mal účtovať aspoň časť výdavkov na jeho zakúpenie a za poskytované služby ako výdavky neovplyvňujúce základ dane. Ak tak odporca neučinil a všetky výdavky účtoval ako súvisiace s vykonávaním činností potrebných na dosiahnutie, zabezpečenie alebo udržanie svojich podnikateľských príjmov, potom konal v rozpore so Zák. č 595/2003 Z.z. a dopúšťal sa protiprávneho krátenia dane. V tejto súvislosti neobstojí argumentácia odporcu, že živnostenským oprávnením disponoval len z dôvodu žiadosti jeho vtedajšieho zamestnávateľa a to ani v prípade, ak by ho naozaj bol zmluvný partner u ktorého mal záujem pracovať ako zamestnanec nútil uzatvoriť s ním namiesto pracovnoprávneho vzťahu obchodnoprávny vzťah. Nehovoriac o tom, že tvrdenie o tom, že o vydanie živnostenského oprávnenia požiadal len z dôvodu, že ho o to žiadal jeho vtedajší zamestnávateľ (svoje tvrdenie v konaní ničím nepreukázal). Na základe uvedeného navrhovateľ uzavrel, že odporcu nie je možné považovať za spotrebiteľa, jeho tvrdenia sú účelové a pokúšajúce sa zneužiť právo, nie domáhať sa ho, pričom odporca by musel minimálne preukázať to, že výdavky súvisiace s obstaraním a používaním mobilného telefónu neúčtoval ako náklady, ktoré možno odpočítať zo základu dane. Toto však odporca v konaní jasne nepreukázal.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že odporca si uvedomoval, že od právoplatnosti platobného rozkazu uplynula dlhšia doba ako 3 roky, preto sa návrhom na obnovu konania snažil preukázať existenciu dôvodov na povolenie obnovy konania len podľa § 228 ods. 2 písm. e) O.s.p. a to údajným rozporom platobného rozkazu s rozsudkami Súdneho dvora EÚ. Rozsudkami ktorými argumentoval v návrhu vytýkal súdu, že nepostupoval v súlade s § 172 ods. 9 O.s.p., že ho zaviazal na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Konkrétnejšie neuvádzal, v čom vidí rozpornosť zmluvnej pokuty a platobného rozkazu s právom EÚ. Podľa názoru navrhovateľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ ani vecne ani personálne nesúvisia s pôvodným konaním. Skutočnosti v nich uvedené v zmysle ustálenej judikatúry nie je možné považovať za relevantný dôvod na obnovu konania: poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Ústavného súdu SR (II. ÚS 108/2012-12) podľa ktorého: „existencia odlišného právneho názoru vyslovená v inom súdnom konaní riešiacom skutkovo i právne analogickú problematiku nie je dôvodom na obnovu konania. Ani z pohľadu ústavného súdu nemožno judikatúru súdov (aj keby malo ísť o ustálenú a konštantnú judikatúru) považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania. Judikatúra totiž predstavuje právny názor na výklad a aplikáciu určitej právnej normy, a to buď vo všeobecnej polohe, alebo v nadväznosti na konkrétne skutkové okolnosti riešeného prípadu. Zjednodušene povedané to znamená, že s ohľadom na súdnu prax v iných veciach môže účastník konania vo svojej právnej veci argumentovať v prospech pre neho priaznivého výkladu a aplikácie práva s poukazom na rozhodnutia vydané v iných obdobných prípadoch. Preto pokiaľ bola sťažovateľka presvedčená o nesprávnosti právneho posúdenia jej veci (čoho dôkazom v jej očiach bolo aj dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu v inej obdobnej veci), mohla a mala sa pokúsiť svoj odlišný právny názor presadiť v rámci dovolania, prípadne podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Napokon mohla podať aj sťažnosť ústavnému súdu. nie je však možné namiesto uvedených prostriedkov nápravy právoplatných rozhodnutí použiť inštitút obnovy konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom

najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie teda na naprávanie chybných právnych názorov.“

Navrhovateľ tvrdil aj, že jedným z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, ktorým argumentoval odporca je aj rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 14. júna 2012 vo veci C-618/10 Banco Espan~ol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino z ktorého časť cituje (pod ďalej uvedeným bodom 1) a z ktorého okrem iného vyplýva, že:

1. Smernica Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o návrhu na vydanie platobného rozkazu neumožňuje ani a limine, ani v akejkoľvek inej fáze konania ex offo preskúmať prípadnú nekalú povahu podmienky týkajúcej sa úrokov z omeškania, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ak spotrebiteľ nepodá odpor.

2. Článok 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje právna úprava členského štátu, akou je článok 83 legislatívneho dekrétu 1/2007 o prepracovaní všeobecného zákona o ochrane spotrebiteľov a užívateľov a ďalších doplňujúcich zákonov (Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias) zo 16. novembra 2007), ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje v prípade, že sa rozhodne o neplatnosti nekalej podmienky, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, doplniť uvedenú zmluvu tým, že zmení obsah tejto podmienky.“

Keďže právna úprava SR (i) neumožňuje súdu meniť obsah nekalej podmienky, a zároveň (ii) v ustanovení ň 172 ods. 9 O.s.p. ustanovuje súdu povinnosť ex offo skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, právna úprava SR neodporuje Smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa výkladu uvedeného vo vyššie citovanom rozsudku Súdneho dvora EÚ.

Navrhovateľ tvrdil, že súd v konaní sp.zn. 5Ro/315/2010 tým, že vydal platobný rozkaz nekonal v rozpore s vyššie citovaným rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, keďže (i) zo strany súdu nedošlo k zmene obsahu nekalej podmienky a (ii) odporca nepreukázal (len tvrdí), porušenie povinnosti súdu ex offo skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách podľa § 172 ods. 9 O.s.p. Súd totiž podľa tohto zákonného ustanovenia nesmie vydať platobný rozkaz iba vtedy, ak spotrebiteľská zmluva na základe ktorej sa uplatňuje nárok na zaplatenie peňažnej sumy voči spotrebiteľovi, obsahuje neprijateľné podmienky. Vydanie platobného rozkazu v pôvodnom konaní teda automaticky bez ďalšieho neznamená porušenie povinností súdu ex offo skúmať neprijateľné podmienky spotrebiteľských zmluvách. Práve naopak, vychádzajúc z právnej zásady „iura novit curia“, súdom vydaný platobný rozkaz znamenal, že súd žiadne neprijateľné podmienky nevzhliadol.

Ak by sa aj súd nebol zaoberal neprijateľnosťou zmluvnej podmienky, prípadne ak sa ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom (čo v návrhu na obnovu konania naznačuje odporca), nemôže to byť dôvodom obnovy konania pre rozpor s našou alebo európskou judikatúrou. Obnovou konania sa totiž nemožno domáhať nápravy prípadných nesprávností procesnej povahy, čo vyplýva, okrem inej judikatúry aj z uznesenia NS SR sp.zn. 3Cdo 98/2011 zo dňa 11.08.2011 podľa ktorého: „Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky.“ Že dôvodom obnovy konania nemôže byť ani nesprávny procesný postup súdu vyplýva aj z rozhodnutia NS ČR sp.zn. 26 Cdo/1986/2004.

Navrhovateľ spochybnil aj dodržanie subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 ods. 1 O.s.p. lebo odporca tvrdil, že o údajných dôvodoch obnovy konania sa dozvedel od Združenia FENIX v priebehu mesiaca apríl 2014. Tiež poukázal na to, že objektívne vraj nemožno predpokladať skorší začiatok plynutia subjektívnej lehoty, keď je potrebné zvážiť, že prevažná väčšina rozsudkov ESD nie je preložená do slovenského jazyka a teda spotrebiteľ nemá reálnu možnosť

sa s nimi oboznámiť tak, aby im porozumel a teda sa dozvedel o dôvode obnovy konania. Navrhovateľ zdôraznil, že problém s posudzovaním subjektívnej lehoty si odporca uvedomuje, čo vyplýva aj z jeho čestného prehlásenia zo dňa 29.10.2014 v ktorom ako uvádza dáva na posúdenie súdu komentár k O.s.p.: JUDr. J.Mazák, ktorým chce podporiť svoj názor, že na preukázanie dodržania lehoty postačuje jeho tvrdenie o tom, kedy sa dôvode obnovy dozvedel. Odporca v návrhu súčasne tvrdil, že z dôvodu, že rozsudky Európskeho súdneho dvora v prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka, potom plynutie subjektívnej lehoty je tiež viac-menej otvorené, lebo použitie rozsudku v inom než slovenskom jazyku znemožňuje uplatnenie takého dôvodu obnovy konania. V tejto spojitosti je vraj nejasné, ako preukázať, kedy sa navrhovateľ dozvedel o rozsudku, ktorý by mal byť dôvodom na obnovu konania, lebo od navrhovateľa nemožno spravodlivo očakávať, aby sledoval celú judikatúru Súdneho dvora a ďalších dvoch komunitárnych súdov. Na základe uvedeného preto tvrdil „Vychádzajúc z uvedeného právneho záveru máme za to, že súd - pokiaľ vôbec nevykonal nejaké dokazovanie - mal vychádzať z tvrdenia navrhovateľa a dospieť k záveru, že subjektívna lehota bola dodržaná“, a tento text má pôsobiť ako súčasť komentára k O.s.p. Tento názor odporcu ohľadom preukázania dodržania subjektívnej lehoty navrhovateľ považoval iba za tvrdenie, ktoré nebolo ničím preukázané. Navrhovateľ zdôraznil, že podľa čl. 297 ods. 1 (tretia veta Zmluvy o fungovaní EÚ) - pôvodne čl. 254 ZES - sa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zverejňujú v Úradom vestníku EÚ a nadobúdajú účinnosť aj voči fyzickým osobám dňom, ktorý je v nich stanovený, alebo ak takýto deň nie je stanovený, 20. dňom po ich uverejnení. Navrhovateľ tvrdil, že aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ na ktoré sa odporca odvolával v návrhu na povolenie obnovy konania sa stali voči nemu účinnými najneskôr 21. dňom po ich zverejnení v Úradnom vestníku EÚ. Tvrdenie odporcu o tom, kedy sa o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ dozvedel, je teda úplne irelevantné a dodržanie subjektívnej lehoty je potrebné posudzovať podľa toho, kedy sa odporcom uvádzané rozhodnutia stali voči nemu účinné. Odporcom citované rozhodnutia sa stali voči nemu účinné pred viac ako tromi mesiacmi pred podaním návrhu na povolenie obnovy konania (fakticky ide o viac ako 2 roky staré rozhodnutia, pričom väčšina z nich nadobudla účinnosť ešte pred vydaním platobného rozkazu) a tak navrhovateľ skonštatoval, že odporca nielenže nepreukázal dodržanie subjektívnej lehoty, ale táto lehota ním ani zjavne dodržaná nebola. Pokiaľ by výklad ustanovenia § 230 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého by mal spotrebiteľ možnosť preukázať dodržanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania iba vlastným tvrdením, kedy sa o dôvodoch dozvedel (bez ohľadu na vyššie uvedené skutočnosti o účinnosti rozhodnutí Súdneho dvora EÚ), znamenal by absolútne popretie princípu právnej istoty i zásady res iudicata. Spotrebiteľom by tak bolo umožnené obnovovať právoplatne skončené konania kedykoľvek by sa dozvedeli o priaznivejšom rozhodnutí, v dôsledku čoho by si protistrana nikdy nemohla byť úplne istá svojim, súdom priznaným nárokom. Takýto výklad by bol celkom zjavne protiústavný. Z uvedených dôvodov navrhovateľ tvrdiac, že keď odporca doručil prvýkrát návrh na obnovu konania súdu dňa 18.06.2014, nesprávne v ňom označil seba ako navrhovateľa a ako odporcu označil spoločnosť GAPIDONX LTD so sídlom na Cypre, druhý, obsahovo identický a nedatovaný (podľa § 42 ods.3 O.s.p. každé podanie súdu musí byť okrem iného aj datované) podal až 29.10.2014, kde znovu seba nesprávne označil ako navrhovateľa a odporcu uviedol zaniknutú spoločnosť T-Mobile Slovensko, a.s., tak sa navrhovateľ domnieval, že odporca ani na vyzvanie súdu neodstránil nedostatky v podaniach a preto podľa § 42 ods. 2 O.s.p. mal súd takéto podanie odmietnuť. Aj keď podľa obsahu podanie odporcu by návrh na začatie konania mohlo byť neodstránenie nedostatku je podľa názoru odporcu takým vážnym nedostatkom nie iba preto, že sporové strany sú označené naopak ale aj preto, že ako odporca (má byť správne navrhovateľ) je označená spoločnosť T-Mobile Slovensko, a.s., ktorá dňom 01.10.2010 zanikla. Na základe uvedených skutočností skonštatoval, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a ako to v rozhodnutí sp.zn. 23Cdo/1201/2009 uviedol aj Najvyšší súd ČR „Nemožno ju poňať ako obranu proti ľahkomyseľnosti a nezodpovednosti“ navrhol, aby pokiaľ súd podanie neodmietne, návrh odporcu na povolenie obnovy konania zamietol a zaviazal navrhovateľa na náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie prečítaním návrhu na obnovu konania a opraveného návrhu na obnovu konania, podstatného obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp.zn. 5Ro/315/2010, upovedomenia o začatí exekúcie sp.zn. EX 2139/2012, faktúr predložených odporcom, rozsudku Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/91/2011, čestného prehlásenia odporcu, písomného vyjadrenia navrhovateľa, výsluchom účastníkov konania a po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 132 O.s.p. mal súd preukázané:

Z pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp.zn. 5Ro/315/2010 vyplýva, že v ňom navrhovateľ T-Mobile Slovensko, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 35 705 019 (ktorého právnym nástupcom v súčasnosti je spoločnosť Slovak Telecom a.s.) doručil súdu dňa 17.06.2010 návrh na vydanie platobného rozkazu proti odporcovi, ktorým žiadal zaplatiť sumu 683,27 Eur s prísl. Návrh odôvodnil tým, že odporca uzavrel s navrhovateľom zmluvu o pripojení č. 1756819 dňa 05.06.2004 s Dodatkom k zmluve č. 1756819, Zmluvu o pripojení - služba Rýchly internet č. 2379405. Využívaním služieb verejnej mobilnej rádiotelefónnej siete a služby rýchly internet odporcom vznikla navrhovateľovi celková pohľadávka v sume 683,27 Eur, ako nezaplatené poplatky za hovorné, mesačné poplatky a nároku na zmluvnú pokutu v zmysle Dodatku.

Zo Zmluvy o pripojení č. 1756819, Dodatku k tejto zmluve, Zmluvy o pripojení - služba Rýchly internet č. 2379405 vyplývalo, že ju uzavrel odporca s označením identifikačného čísla IČO: 40 615 782.

Súd vydal dňa 24.06.2010 Platobný rozkaz č.k. 5Ro/315/2010/40, ktorým návrhu navrhovateľa vyhovel, platobný rozkaz bol navrhovateľovi doručený 28.06.2010 a odporcovi dňa 03.07.2010. Odporca dňa 12.07.2010 doručil súdu podanie označené ako „ODVOLANIE“ v ktorom uviedol okrem iného „... odvolávam v zákonnej lehote voči rozsudku navrhovateľa T-Mobile Slovensko, a.s. číslo rozsudku 5Ro/315/2010. Z dôvodu jednostranného pojednávania.“ Toto podanie bolo s dátumom 06.07.2010.

Uznesením č.k. 5Ro/315/2010-44 zo dňa 16.07.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.08.2010 súd podanie odporcu odmietol. Toto uznesenie bolo odporcovi doručené dňa 24.07.2010 a navrhovateľovi dňa 05.08.2010. Platobný rozkaz č.k. 5Ro/315/2010-40 nadobudol právoplatnosť dňa 21.07.2010.

Podľa § 228 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Návrh na obnovu konania má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) obsahovať označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha.

Podľa § 230 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávnych predpisov zrušený,

b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,

c) § 228 ods. 1 písm. c),

d) § 228 ods. 1 písm. d),

e) § 228 ods. 1 písm. e).

Navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné.

Podľa § 232 ods. 1 a 2 O.s.p. návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Pre konanie o obnove platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni.

Podľa § 233 O.s.p. ak je pravdepodobné, že sa návrhu na obnovu konania vyhovie, môže súd nariadiť odklad vykonateľnosti rozhodnutia o veci.

Podľa § 234 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí.

Ak súd zamieta návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariaďovať pojednávanie.

Povolením obnovy konania odkladá sa vykonateľnosť rozhodnutia o veci.

Podľa § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 634/1992 Zb. v znení účinnom ku dňu 05.06.2004 tento zákon ustanovuje niektoré podmienky podnikania 1) významné pre ochranu spotrebiteľa, úlohy verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa a oprávnenia spotrebiteľov, združení spotrebiteľov 2) alebo iných právnických osôb založených na ochranu spotrebiteľa.

Na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti.

Podľa § 52 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 05.06.2004 spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákonov, ktoré aplikoval na dokazovaním zistený skutkový stav.

Z ustanovenia § 228 ods. 2 O.s.p. vyplýva okrem iného, že návrh na obnovu konania „môže podať účastník“. Toto označenie však neznamená, že by v konaní o obnove došlo ku zmene v procesnom postavení pôvodných účastníkov, ak navrhuje obnovu niekto, kto v pôvodnom konaní bol odporcom (ako v tomto prípade). Preto v rozhodnutí vydanom v konaní o obnove konania treba účastníkov označovať ako v pôvodnom konaní a záhlavie rozhodnutia doplniť „o návrhu navrhovateľa - žalobcu, prípadne odporcu - žalovaného na obnovu konania“.

Pokiaľ teda odporca (navrhovateľ obnovy konania) na výzvu súdu uznesením č.k. 8C/97/2014-38 zo dňa 22.01.2014 doručil súdu dňa 29.10.2014 návrh na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia v znení ako sa nachádza na č.l. 41 až 44 spisu, odstránil tým vady svojho pôvodného podania zo dňa 15.06.2014 v znení ako sa nachádza na č.l. 1 až 4 spisu. V opravenom návrhu správne označil aj navrhovateľa pôvodného konania - T-Mobile Slovensko, a.s., ktorého právnym nástupcom je Slovak Telecom a.s. IČO: 35 763 469 so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, lebo podľa Zmluvy o zlúčení vo forme notárskej zápisnice č. N 187/2010, Nz 21818/2010, NCRIs 22142/2010 zo dňa 17.06.2010 uzatvorenej medzi zanikajúcou spoločnosťou T-Mobile Slovensko, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 03 Bratislava, IČO: 35 705 019 a nástupníckou spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., so sídlom Karadžičova 10, 823 13 Bratislava, IČO: 35 763 469 došlo k zániku spoločnosti zlúčením dňa 01.07.2010.

Súd účastníkom konania dňa 03.11.2014 oznámil dôvody pre ktoré považoval opravený návrh za taký, ktorý spĺňa zákonné náležitosti uvedené v § 228 O.s.p. a preto nevzhliadol dôvod na odmietnutie odporcovho podania označeného ako návrh na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

Odporca v návrhu na obnovu konania v súvislosti so zachovaním trojmesačnej lehoty podľa § 230 ods. 1 O.s.p. tvrdil, že: „sa subjektívne dozvedel o možnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania len pri nedávnej porade s FÉNIX Združenie na ochranu a presadzovanie ľudských práv (mesiac apríl 2014). Objektívne nemožno predpokladať skorší počiatok plynutia subjektívnej lehoty keď je potrebné zvážiť tiež skutočnosť, že prevažná väčšina rozsudkov ESD nie je preložená do slovenského jazyka a teda spotrebiteľ nemá reálne možnosť sa s nimi oboznámiť, a teda sa dozvedieť o konkrétnom rozhodnutí ESD, ktoré je dôvodom obnovy konania. Je nemožné spravodlivo od spotrebiteľa očakávať resp. vyžadovať, aby sledoval celú judikatúru Súdneho dvora, v prípade potreby si ju preložil do slovenského jazyka a ešte jej aj porozumel a teda sa dozvedel o dôvode obnovy konania.“

S opraveným návrhom doručeným súdu dňa 29.10.2014 doručil aj Čestné prehlásenie o tom, kedy sa dozvedel o dôvode návrhu na obnovu konania (č.l. 45 spisu).

Objektívnou podmienkou prípustnosti návrhu na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt, ktoré O.s.p. na podanie návrhu na obnovu konania predpisuje. Ide o kombináciu dvoch druhov lehôt: a) subjektívnej, t.j. takej, ktorej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom dozvedenia sa o dôvode obnovy konania, resp. subjektívnym momentom, od ktorého sa mohol dôvod obnovy konania uplatniť, b)objektívnej lehoty, ktorej začiatok je stanovený právoplatnosťou napádaného rozhodnutia.

Trojmesačná subjektívna lehoty plynie v rámci trojročnej objektívnej lehoty, čo znamená, že najneskorší moment možnosti uplatnenia návrhu na obnovu konania je moment trojročnej lehoty od právoplatnosti napádaného rozhodnutia (s taxatívne stanovenými výnimkami v odseku 2 tohto ustanovenia). Zachovanie lehoty na obnovu konania je povinný preukázať účastník konania, ktorý obnovu konania navrhuje.

Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 21.07.2010, odporca doručil súdu návrh dňa 18.06.2014. Súd sa nestotožnil s argumentáciou odporcu o tom, kedy sa dozvedel o dôvode návrhu na obnovu konania preto, lebo odporca vedomý si toho, že subjektívnu lehotu zmeškal, účelovo sa v konaní snažil čestným prehlásením, ale aj tvrdeniami v návrhu súd presvedčiť o tom, aby „uveril a vychádzal“ len z jeho

tvrdení. Neobstojí ani argumentácia o nedostupnosti v judikatúre súdneho dvora. V tejto súvislosti súd poukazuje na čl. 297 ods. 1 (tretia veta Zmluvy o fungovaní EÚ) - pôvodne čl. 254 ZES - sa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zverejňujú v Úradom vestníku EÚ a nadobúdajú účinnosť aj voči fyzickým osobám dňom, ktorý je v nich stanovený, alebo ak takýto deň nie je stanovený, 20. dňom po ich uverejnení, preto aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ na ktoré sa odporca odvolával v návrhu sa stali voči nemu účinnými najneskôr 21. dňom po ich zverejnení v Úradnom vestníku EÚ. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že odporca podal návrh na obnovu konania neskoro, zmeškal trojmesačnú subjektívnu lehotu a táto skutočnosť je tiež jedným z dôvodov pre ktoré súd jeho návrh na obnovu konania zamietol.

Odporca za dôvod obnovy konania uviedol § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. - že právoplatný Platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec č.k. 5Ro/315/2010-40 zo dňa 24.06.2010 je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

Podľa tohto zákonného dôvodu možno podať návrh na obnovu konania po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku (§ 230 ods. 2 písm. d) O.s.p.).

Súd zameral dokazovanie na preukázanie existencie zákonného dôvodu na povolenie obnovy konania a zdôrazňuje, že aj v Smernici 93/13/EHS v Čl. 2 b) ustanovuje, že „spotrebiteľ je akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách zahrnutých v Smernici koná za účelom, ktorý je mimo jeho obchodu, podnikania alebo profesie. Ako súd uvádza vyššie, v Zmluvách o pripojení a Dodatku v spise sp.zn. 5Ro/315/2010, ktorú uzatváral odporca, bol označený prideleným identifikačným číslom (IČO: 40 615 782). Zmluvy a Dodatok boli uzavreté v dobe účinnosti zák. č. 634/1992 Zb. § 2 písm. a) podľa ktorého spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti.

Odporca však v čase uzatvárania Zmlúv a Dodatku nebol spotrebiteľom, lebo nespĺňal zákonný predpoklad uvedený v § 52 ods. 3 OZ, že je osobou, „ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti“. Odporca totiž konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo vyplýva z toho, že mal pridelené identifikačné číslo. V tejto súvislosti neobstojí len tvrdenie odporcu na pojednávaní, že o živnostenský list požiadal len z dôvodu naliehania svojho zamestnávateľa.

Podľa § 2 zák.č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení účinnom ku dňu 05.06.2004 živnosťou je sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku a za podmienok ustanovených týmto zákonom. Aj z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že odporca bol živnostníkom s obchodným menom: Jaroslav Oláh, IČO: 40 615 782, 984 01 Lučenec, A. Kmeťa 7 s predmetom podnikania: vedenie cudzieho motorového vozidla, poskytovanie služieb hydraulickou rukou, maloobchodná činnosť v rozsahu voľných živností a sprostredkovateľská činnosť v rozsahu voľných živností, bol držiteľom živnostenského oprávnenia od 12.01.2004 do 01.10.2011, kedy svoju činnosť ukončil. Preto nebol spotrebiteľom.

Poskytnutím služby od navrhovateľa tak odporca - živnostník mal povinnosť a fakticky aj mohol čiastočne poskytnutú službu využívať pre osobnú potrebu. V tom prípade ale mal za povinnosť účtovať aspoň časť výdavkov na zakúpenie mobilného telefónu a za poskytované služby ako výdavky neovplyvňujúce základ dane. Ak tak odporca neučinil a všetky výdavky účtoval ako súvisiace s vykonávaním činností potrebných na dosiahnutie, zabezpečenie alebo udržanie svojich podnikateľských príjmov, potom konal v rozpore so zák. č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov.

Aj argumentácia odporcu vetou z rozsudku NS SR sp.zn. 5Obo/7/2011 je vytrhnutá z kontextu a preto ju bez ďalších súvislostí nemožno hodnotiť. Podobne aj poukázanie odporcu na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Cdo/91/2011 nesúvisí s právnym problémom ktorého riešenie je predmetom v tomto konaní z dôvodu, že v citovanom konaní bol účastníkom spotrebiteľ a tým odporca v konaní sp.zn. 5Ro/315/2010 nebol.

Odporcovo poukázanie na rozsudky Súdneho dvora EÚ je bez právneho významu, lebo tieto rozhodnutia, ani vecne, ani personálne nesúvisia s predmetným konaním. Skutočnosti uvedené v

týchto rozsudkoch nie je možné v zmysle ustálenej judikatúry považovať za relevantný dôvod na obnovu konania. Ako správne poukázal navrhovateľ na závery uvedené v II. ÚS 108/2012-12 o tom, že: „Existencia odlišného právneho názoru vyslovená v inom súdnom konaní riešiacom skutkovo i právne analogickú problematiku nie je dôvodom na obnovu konania.“ Keďže odporca v konaní sp.zn. 5Ro/315/2010 nebol spotrebiteľom, nebolo povinnosťou súdu skúmať ex offo neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách podľa § 172 ods. 9 O.s.p. a súd zdôrazňuje, že ani právna úprava v SR neumožňuje súdu meniť obsah nekalej podmienky, pričom táto právna úprava SR neodporuje Smernici Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Súd uzatvára, že podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. dôvodom na obnovu konania je i existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, resp. iného orgánu Európskych spoločenstiev. Ide o vyjadrenie supranacionálneho charakteru tzv. komunitárneho (európskeho) práva a princípu priority, nadradenosti komunitárneho práva vnútroštátnemu. Princíp priority európskeho (komunitárneho) práva je v ustanovení § 228 ods. 1 písm. e) pretavený aj do zásady prednosti rozhodnutí Súdneho dvora ES, resp. iného orgánu ES vo vzťahu k vnútroštátnemu rozhodnutiu. Každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora ES, resp. s rozhodovacou činnosťou iných orgánov ES. Otáznou však ostáva skutočnosť, kto rozpornosť vnútroštátneho rozhodnutia súdu s rozhodnutím Súdneho dvora ES alebo iného orgánu ES konštatuje. Z charakteru konanie pred súdnym dvorom ES vyplýva, že tento nikdy nekonštatuje rozpornosť vnútroštátneho súdneho rozhodnutia s komunitárnym právom ani so svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou. Potenciálnu rozpornosť napadnutého právoplatného rozsudku (s rozhodnutím Súdneho dvora ES, resp. iného orgánu ES) si musí súd konajúci o povolení obnovy konania posúdiť prejudiciálne a potom po právoplatnom povolení obnovy konania sa inštitútom predbežnej otázky obrátiť na Súdny dvor ES.

Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že odporca nepreukázal existenciu dôvodu na obnovu konania sp.zn. 5Ro/315/2010 podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., preto v danej veci nešlo o neprípustnosť obnovy v zmysle ust. § 234 ods. 2 v spojení s § 229 O.s.p. a súd nemohol rozhodnúť o zamietnutí návrhu bez jeho prejednania na verejnom pojednávaní (uznesenie NS SR sp.zn. 3Obo/12/2010). Súd preto zamietol návrh odporcu na obnovu konania podľa § 234 ods. 1 O.s.p., nevzhliadol dôvody na nariadenie odkladu vykonateľnosti rozhodnutia sp.zn. 5Ro/315/2010 podľa § 233 O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu uvedenej v § 142 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Navrhovateľ mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu vznikli trovy právneho zastúpenia vo výške 471,80 Eur vrátane DPH (ktoré predstavujú úkony právnej služby: prevzatie a príprava zo dňa 10.11.2014, vyjadrenie k návrhu zo dňa 19.11.2014, účasť na pojednávaní 26.11.2014 á 51,45 Eur, 3 x režijný paušál á 8,04 Eur).

Podľa § 17 ods. 1 vyššie citovanej vyhlášky v platnom znení patrí advokátovi pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta za čas strávený cestou do tohto miesta a späť náhrada za stratu času vo výške 1/60 výpočtového základu za každú, aj začatú polhodinu. 1/60 výpočtového základu pre rok 2014 predstavuje 13,40 Eur x 10 polhodín, čo predstavuje 134 Eur.

Náhrada cestovných výdavkov za 2 cesty na trase Dolný Kubín - Lučenec (sídlo súdu) a späť, jedna cesta predstavuje 150 km. Advokát celkove najazdil 300 km. Cesty boli vykonané motorovým vozidlom Mercedes Benz, EČ E. XXX AX, pri výpočtoch bola kalkulovaná cena nafty bez DPH t.j. 1,25 Eur/liter a právny zástupca pre možnosť overenia účtovanej spotreby priložil fotokópiu technického preukazu vozidla. Náhrada cestovných výdavkov podľa vyhlášky o cestovných náhradách činí: (priemerná spotreba 6,9 l/100 km x 0,185 Eur /cena nafty/ : 100) + koeficient 0,086 Eur pri 1 km za rok 2014 x 300. Cestovná náhrada spolu 80,70 Eur s odkazom na ustanovenie § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), c), d), § 16 ods. 3, 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov. Súd uložil odporcovi povinnosť nahradiť trovy konania právnemu zástupcovi navrhovateľa podľa § 149 ods. 1 O.s.p., pričom tieto trovy považoval za potrebné na účelné uplatňovanie práva.

Neúspešný odporca si trovy súdneho poplatku hradí sám (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. V súlade s citovaným zákonným ustanovením súd určil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, Ul. Dr.Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici a to písomne v troch rovnopisoch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu , ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým , že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 , b) konanie má inú vadu , ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.